

— Gì thế ?

Cô chiêu đãi đáp :

— Thưa, ông Lê Tùng đòi uống nhiều rượu.

Viên quản lý phì cười :

— Bán cho ông ấy, qui hồ đủ tiền là được.

Giọng Lê Tùng lẽ nhè :

— Hừ, ông quản lý trừ tôi quá. Thiếu có hơn 10 ngàn mà không bán chịu nữa.

Viên quản lý nhún vai :

— Uống xong rồi, mời ông ra ngoài giùm.

Miệng ông sắc mùi rượu, áo quần đen bẩn và nhàu nát. Lần này, tôi nể ông, lần sau nếu ông còn đầu bù tóc rối, tôi sẽ mời ra cửa.

— Ha, ha, ông quản lý vừa ra lệnh cho tôi. Ông là ông Hoàng thứ hai phải không ?

— Ông say rồi.

— Trời, có mấy ly rượu hạng bét mà bảo say. Còn lâu. Áo quần của tôi sốc sếch thì mặc kệ tôi.

— Xin nhắc lại ông lần nữa. Ông là trưởng ban H-4. Ông phải tỏ ra tương xứng với chức vụ của ông.

— Về phần tôi, tôi rất ghét những kẻ lên mặt thầy đời.

Viên quản lý khuynh tay trước mặt Lê Tùng :

— Tôi cảnh cáo ông lần nữa. Nếu ông còn ăn nói thất thố, tôi sẽ tặng ông một bài học nhu đạo.

Lê Tùng cười ha hả :

— Dễ trong cái sở Mật vụ đồ tồi này chỉ có ông nhà bếp là giỏi dudô thôi hử ?

Viên quản lý nắm lấy cổ áo Lê Tùng. Bỗng một giọng nói cất lên, êm ái, nhưng cương quyết :

— Yêu cầu ông bỏ tay ra.

Mọi người quay lại. Huệ Lan chìa khẩu súng cán ngà xinh xắn vào bụng viên quản lý phốp pháp :

— Ông không được phép hành hung nhân viên trung cấp của Sở. Ông thừa hiểu rằng tôi sẽ bắn ông nếu ông không thả Lê Tùng ra.

Viên quản lý nhún vai :

— Vâng, tôi xin chiều cô Huệ Lan. Xin cô biết rằng tôi đã nhân nhục đến cực độ. Mọi người ngồi đây có thể làm chứng rằng tôi không gây ra trước.

— Nếu Lê Tùng có lỗi, tôi xin lỗi giùm. Song ông nên hiểu rằng Lê Tùng đang bị đau. Bị đau sau chuyến công tác ở Bến Hải. Thần kinh anh ấy chưa được phục hồi như cũ.

Giọng Lê Tùng vẫn lẽ nhè :

— Huệ Lan, tôi bị điên từ bao giờ ?

Huệ Lan sáng giọng :

— Anh không điên, nhưng, anh mất trí. Thôi, anh về đi. Mọi người cười anh nhiều rồi, anh đừng để thiên hạ cười em nữa.

Như cái máy, Lê Tùng đứng dậy, xô cái ghế cao ngã lỏng chông. Rồi chẳng thèm chào ai, chàng lù lù đi ra. Trong phòng, Huệ Lan rung rung nước mắt. Viên quản lý cầm tay nàng :

— Tôi thành thật xin lỗi cô.

Lê Tùng đột ngột quay lại :

— Thôi, tôi van ông. Ông đừng nịnh đầm nữa.

Viên quản lý, lặng người, giận tái mặt. Huệ Lan dựa vào quầy rượu sùi sụt khóc.

Lê Tùng phá lên cười như thằng điên.

Xuống đường, chàng vẩy xích lô máy. Gió mát dọc bờ sông quạt vào mặt chàng. Cỗ họng chàng

đăng chát, chàng lại thêm rượu. Một nỗi buồn vô biên tràn ngập vào lòng chàng. Trong một tích tắc đồng hồ, chàng nảy ra ý định lao đầu xuống sông Sài Gòn.

Lê Tùng lơ đãng nhìn ra bến đò Thủ thiêm. Nước sông đục ngầu. Sau nhiều cơn mưa liên tiếp, mực nước đã lên mấp mé bờ sông, trải trước mặt chàng một bãi rộng mênh mông màu sục cù là. Bên kia bờ, một tòa bin-đinh đang xây dăm lên nền trời trắng đục những cây sắt đen sì, khằng khiu, khiến chàng có cảm tưởng là chân tay của người bị chết cháy.

Lê Tùng dặn xích lô máy lái về Tân định. Buổi chiều tỏa xuống từ từ, những ngọn đèn nê-ông xanh đỏ đầu tiên được bật sáng trước chợ Tân định.

Đến gần Trần quang Khải, chàng ra lệnh cho xe đậu lại, đoạn khệnh khạng bước vào ngõ hẻm bên trái. Chàng dừng lại trước một căn nhà hai tầng, quét vôi sạm, cửa sắt đóng kín mít.

Ba phút sau khi chàng bấm chuông, chàng nghe tiếng chân người, và một giọng nói vọng ra:

— Ông hỏi ai ?

Chàng đáp :

— Lê Tùng đây.

Cánh cửa mở hé, vừa đủ cho chàng lách vào. Bên trong tối om. Mở cửa cho chàng là một người đàn bà.

Chàng hỏi :

— Trên ấy đã có người chưa ?

Thiếu phụ đáp :

— Rồi. Sao ông đến sớm thế ?

Chàng nhún vai không đáp. Ánh đèn nê-ông trên lầu chiếu xuống cầu thang làm chàng thấy rõ khuôn mặt và thân hình thiếu phụ. Lê Tùng đến sông bạc này nhiều lần, song lần nào chàng cũng ngắm người đàn bà ra mở cửa. Nàng trạc 30, nghĩa là không còn trẻ nữa, nhưng chính vì nàng không còn trẻ nữa mà Lê Tùng ưa thích. Nàng không đẹp lắm, tuy bộ mặt được sửa soạn công phu. Những sợi lông mi giả được cặm rất khéo vào mắt, làm con mắt đã to và đen càng to và đen thêm. Môi nàng được tô son rất giỏi, một thứ son riêng do Elizabeth Arden chế tạo, màu đỏ hồng ươn ướt và thơm mùi kẹo cao su. Đặc biệt là môi nàng nhỏ mà nàng bôi loang ra cho môi lớn thêm, tạo cho đàn ông một sự thèm muốn khác thường.

Cầu thang xi-măng hơi chật, thiếu phụ đi sát vào người chàng. Không rõ nàng vô tình hay hữu ý, nhưng bộ ngực núng nính của nàng cứ bám lấy chàng, khiến chàng không còn thời giờ suy nghĩ nữa. Thân thể nàng toát ra một mùi hương độc đáo, mùi da thịt của người thiếu phụ giàu kinh nghiệm đã biết nhiều đàn ông, và am tường bí quyết hạnh phúc.

Nàng nói, giọng thơm thơm như viên á phiện lơ trên ngọn đèn dầu lạc :

— Đạo này ông không gặp hèn nên thua nhiều quá.

Lê Tùng cười :

— Vì chị không truyền cái hèn cho tôi.

Nàng nhìn vào mắt này lửa của chàng :

— Em có chồng rồi, ông không biết sao ?

— Biết chứ. Nhưng chồng chị đi vắng.

— Hẳn nghe được thì chết. Có lần em tặng tui với một ngoại kiều; hẳn nổi sùng vác dao chém lia lia. Suýt nữa thì em mất mạng.

— Còn gã ngoại kiều ?

— Không hề gì, chỉ vài ba cái theo trên mặt.

— Tôi muốn ăn theo ở mặt lắm, chị đừng sợ.

— Rõ nổi cái ông này.

Hai người đã lên tới lầu một. Thiếu phụ hỏi chàng ?

— Ông hút đã chưa ?

— Chị nằm tiêm, tòi mới hút.

— Em còn bận mở cửa cho khách.

— Vậy thì thôi.

— Ông khó tính ghê. Đêm nay, em sẽ tiêm cho ông. Bây giờ, ông chịu khó hút vài chục điếu cho tỉnh người. Có tỉnh người, đánh bạc mới sáng suốt. Em thấy ông đánh gàn lắm. Ai đời lại đánh chặn cả giờ bao giờ ? À này ông Lê Tùng, em mới thuê được con bé tiêm thuốc giỏi lắm. Nó vo thuốc thật tròn, nường không bao giờ cháy. Nó lại xinh như mộng, và dễ tính nữa. Anh muốn gối đầu lên đùi, nó cũng không hất ra.

Thiếu phụ bắt đầu kêu chàng bằng anh. Chàng cũng xuống xă :

— Gối vào đùi em sướng hơn.

— Anh này diên rồi. Em là gái già, sao bằng con bé hơ hơ mười tám. Anh hút không, để em mang bàn đèn tới.

Lê Tùng lắc đầu :

— Thong thả, để anh đánh một lát.

Thiếu phụ dẫn chàng lại cầu thang lên lầu nhì.

Đột nhiên, chàng gọi :

— Này em ?

Thiếu phụ quay lại :

— Gì anh ?

— Trông em tình quá.

— Tình hay không, mặc tòi.

Lê Tùng ôm chầm lấy thiếu phụ hôn bừa vào miệng. Nàng dấm thùm thụp vào ngực chàng. Nhưng một phút sau, nàng đứng yên, không nhúc nhích.

Rồi nàng lau mép :

— Anh gớm thật. Chưa chi đã hôn gái, rồi còn thua bán mạng.

Lê Tùng dề môi :

— Anh còn chán tiền. Còn lâu mới khuynh gia bại sản.

— Anh làm gì mà lảm tiền thế ?

— Làm chủ hãng buôn.

— Thôi đi ông tướng. Ngủ anh không phải là nhà buôn.

— Em không tin thì thôi.

— Này, em nói cho mà biết. Chờ ti toe với tiền quỹ mà chết bỏ mẹ. Thụt két là 10 năm tù đấy.

— Hừ, ở tù càng đỡ phải kiếm tiền. Đi làm ngày hai buổi khổ như trâu ngựa.

— Nói liều như anh là tội bực rồi.

Lầu nhì là một sông sóc đĩa lớn. Căn phòng rộng đóng cửa im im, máy điều hòa không khí chạy rè rè. Chừng 10 người đàn ông và đàn bà đang vây quanh cái chiếu cạp điều trải trên sàn gác.

Chủ sông đứng lên, don đả :

— À, anh Lê Tùng. Hôm nay dám chơi to không? Toàn tay bán trời không vẫn tự cả.

Lê Tùng hỏi :

— Mỗi lần đặt ít nhất là bao nhiêu ?

— 10 ngàn.

— 10 ngàn hả ? Lấy gì làm to. Đêm nay, tôi muốn đánh thật to. Để rồi mai chữa.

Chủ sòng cười :

— Chắc anh đại thắng rồi.

Lê Tùng cũng cười :

— Dĩ nhiên.

Lê Tùng theo chủ sòng vào căn phòng nhỏ kê bàn. Cửa đóng lại, chủ sòng hỏi :

— Đầu, anh cho tôi coi viên cà rá.

Lê Tùng móc túi ra một cái hộp nhỏ, để lên bàn :

— Đúng 9 ly.

Chủ sòng lấy kính riêng đặt lên mắt, rồi cầm viên hột soàn óng ánh lên soi. Hồi lâu, bần đặt xuống :

— Có một chút than ở giữa.

Lê Tùng noi :

— Tôi là chuyên viên về hột soàn. Cà rá này không có chút than nào hết. Chỉ có một cái bọt nhỏ không quan hệ bên dưới mà thôi.

Chủ sòng đặt viên kim cương xinh xắn vào lòng bàn tay :

— Bao nhiêu ?

— 400.

— Trời, gần nửa triệu, đắt quá.

— 400 ngàn, đâu phải nửa triệu. Anh không

mua thì thôi. Để tôi ra đường Tự do, bán cho Chà và. Họ sẽ trả tôi nửa triệu.

— Chỗ quen biết, anh bớt đi. Bán cho tôi, anh được bạc, còn có hy vọng chuộc lại. Anh bán cho Chà và là mất.

— Vì thế tôi mới bán cho anh.

— 250, anh chịu không ?

— Còn xa quá.

— Sợ anh thật. Anh phải cho tôi kiểm vài ba chục ngàn lời chứ !

— Theo thời giá, viên 8 ly, nước xanh, không bị than phải trên nửa triệu. Không tin, anh hỏi Tô châu xem.

— Nề anh, tôi lên một giá nữa. 300 dấy. 300 là giá cuối cùng, tôi không thể trả thêm được nữa.

— 350.

— Tôi chịu.

Lê Tùng mân mê viên kim cương tỏa ra hào quang chói lọi. Hạt soàn này không phải của chàng, và trong đời chàng chẳng bao giờ hy vọng được làm chủ một viên kim cương 9 ly như thế. Đó là hạt soàn của Sở. Một số nhân viên hoạt động tại nước ngoài thường được trả lương, hoặc công tác phí bằng vàng lá, hoặc cà rá. Mang đồ châu báu trong người tiện lợi hơn là mang ngoại tệ công kênh. Viên kim cương 9 ly này, Lê Tùng được lệnh gởi cho một điệp viên phục vụ ở Nam dương. Không hiểu sao chàng dám mang về, bán lấy tiền đánh bạc. Như chủ sòng nói lúc nãy, chàng có hy vọng được bạc sau nhiều trận thua không còn xu dính túi. Đại thắng, chàng sẽ chuộc lại cà rá, cất lại trong tủ sắt như cũ.

Chủ sòng giục :

— 300 là giá chốt, anh chịu chưa ?

Lê Tùng nhăn mặt :

— Anh đề nén tôi quá. Viên kim cương này do mẹ tôi để lại làm của hương hỏa, bán nó tôi tiếc lắm.

— Kim cương ở đâu ra, tôi không cần biết, xin anh hiểu cho. Dầu là của hương hỏa, hoặc của buôn lậu, hoặc của ai nữa, đó là việc riêng của anh. Về phần tôi, tôi chỉ quan tâm đến giá tiền.

— Anh trả thêm hai chục ngàn nữa. Vị chi 320.

— Tôi mua bán rất mau, và chỉ nói một lời. 300 ngàn, bán đi cho rồi. Gặp hồng vận, anh có thể kiếm được gấp ba số tiền bán cả rá trong vòng một giờ đồng hồ.

— Thôi được. Anh đưa tiền cho tôi.

Chủ sòng mở ô kéo, ném một cuộn giấy bạc lên bàn. Nhìn vào mắt Lê Tùng :

— Tôi cần dặn anh lần nữa. Ra khỏi nhà này, xin anh quên hết. Quên việc đánh sóc đĩa. Quên cả việc bán cả rá cho tôi. Nếu anh không giữ đúng cam kết, tôi sẽ không chịu trách nhiệm.

— Tôi không phải trẻ con. Anh nói một lần nữa trước đủ rồi.

— Không, tôi đâu dám coi khinh anh. Chẳng qua sợ anh quên nên nhắc lại đó thôi.

Chủ sòng vỗ vai Lê Tùng :

— Chúc anh đêm nay trở thành triệu phú.

Không hé môi, Lê Tùng lùi lui ra cửa. Thật vậy, lúc rời bến dò Thủ thiêm, chàng đã quyết định đánh nước cờ liều. Nếu ăn bạc, chàng sẽ hoán lại số tiền thật kết. Nhược bằng cháy túi, chàng sẽ

liệu sau. Rồi đến vào tù là cùng. Vào tù càng đỡ khổ . . .

Canh bạc đã tới hồi sát phạt. Dưới bốn ngọn đèn nê-ông thược hai, người ta có thể thấy rõ một hạt bụi trên cái chiếu cạp điều. Người sóc cái rá một gã đứng tuổi, lè mắt, mũi điều hầu, miệng cá ngão, thỉnh thoảng lại mở rộng hoác :

— Cán này. . . yêu cầu bà con rút tay ra. Tôi sắp mở bát.

Giữa chiếu bạc, được ngăn làm đôi bằng một lằn sơn trắng, bèn chẵn, bèn lẻ, Lê Tùng chỉ thấy tiền là tiền. Toàn bạc năm trăm, xếp thành đống cao ngất.

Chàng đếm nhẩm : cả thấy là mười con bạc, 7 đàn ông, 3 đàn bà. Là người dễ tính đối với sắc đẹp, Lê Tùng vẫn không thương được 3 thiếu phụ ngồi bệt xuống, áo quần nhàu nát, tóc tai rã rượi. Khi họ ngẩng lên, chàng thấy rõ con mắt thâm quầng, tổ cáo nhiều đêm không ngủ, và đôi môi nhợt nhạt, son loe ra ngoài mép.

Một thiếu phụ trạc ba mươi có miệng cười dĩ thỏa bất gặp cái nhìn ý nghĩa của Lê Tùng. Nàng nhòe miệng cười :

— Chào anh. Anh chưa đánh à ?

Lê Tùng đáp :

— Chưa. Trông chị đánh, tôi đỡ cả người.

Thiếu phụ véo vào đùi chàng :

— Thôi anh, đừng tán hươu, tán vượn nữa.

Ngồi xuống mà đặt tiền đi.

Gã sóc cái rên vang :

— Mở mở baaaát. . . Ba sắp, một ngựa.

Thiếu phụ ngồi cạnh Lê Tùng rú lên :